

H.
K. K.
K.

Donstag 16 Januaire 1917.

Dezen dag heb ik mijn gedachten in t bijzonder
aan u gewijd, beminde bruid. Het is
mijn feestdag.

Hoewel u nu van u onwijdend, heb-
ben u toch een gelukwensch toegesonden
door een innig gebed voor u te stellen.
En met dank aan het kerke heb ik
ik gedacht met hoeveel bewijzen gij mij
altijd geholpen hebt, in mijn ongelukken. Ik
wil, meer voor mij toch groote moeilijk-
heden en hoe liefdevol gij altijd voor mij
waart, zelfs toen ik nog heel klein was, gij
weet het toch nog wel van de "vrij, niet lozen".
Mijn beste gelukwensch die ik op den dag
kan uitdrukken is, dat God uwe be-
komst, zoo kommerbravend soms voor u in
daze onzekere - moeilijke tijden, zegene en
blijvende, en dat Hij mij geve uwe lief-
de en barmhertigheid, door weerspreken
3½ en wederblijfsamenheid te behouden.
W. F. J. S.

H.
K. K.
K.

Woensdag 17 Januaire 1917.

"En d' Engeltjes schudden hun
pluimveters uit!"
Dwaalend, weggelend, vallen
wilde, witte bloesjes, dansend, wen-
kend, spelende door elkan-
der, neder.

Kristalhelder, ronnen - flinke-
rend, pinnen ze van op den grond.
In een rooverpaleis is heel de
aarde hen kaperen; een ruusende
stille dreigt op aller harten, het
is zoo vreemd! En,

Het weder is zoo koud, zoo gaar,
de lochte hangt vol leed,
En lijkt een doode, licht waant,
Het slapen is in wit kleed

W. F. J. S.

A.
K.V.H.
V.

Monday 21 Januari 1917.

De kluismaer.

Kluiset langs hoo, fenne boorden,
Staon, een leenen chutje, goet,
In het schoonste aller vorden:
Aan den breken scheldevloed.

En doarinne leeft een kluismaer
Kiluet haor, gerimpeld hooft.
Achter t'kuisje ligt wat goeds waer,
Op z'n bankje hij Gode looft.

4 Morgen met den gloor des Jonne
Riedt hij reeds zijn God en Heet,
Of wel zingst niet hooge wonne,
In danklied zinen Heiland t' eet.

Ma z'n narij middagen,
- End wat groenel niet zwart brood-
Goat hij wandelen met gemeten
Stap en overseegt "de Dood".

Enzamen leeft hij door middagen,
Klets van 's loereds eindloos oer,
Kwam ooit in z'n ^{leijns} ~~leijns~~ gewonen,
Noch verbrut er rust of vree,

In z'n leven van gebeden &
Waken met dat hem beviel,
Eij veel vrienden overgebeden:
Hijnen "Heiland", en z'n "Heel"!

4.5

W. F. J. J.

V.V.K. Vrijdag 23 Januari 1917.

M. R. Cammouier commence son sermon
avec la lecture de la guérison du lépreux.
Il l'applique à la lèpre du péron.
I En quoi consiste le péron?

A/ En flamand: God, plus le verbe, le docteur
officielle eut mi'et me: "Gij
et ye" d'oi changement
du sens des pérons.

B/ En Français: Emplori profane du saint
nom. Emplori de "tune",
bon, sens péronalif.

II Quel sont les effets des pérons?

A Sur la conscience: Pêché:

1/ Mortel: Souhait de
damnation. De la

2/ Mortel: de l'intention
d'habitude

B/ Sur la raison: 1/ Facilité: d'origine
incomparable. De la
sité essentielle de péron.

2/ Folie: car c'est la
révolte de la "bonne am-
née", contre la tout. Péron

3/ Kaudale: suite finis
de roudale en général.

21

W. J. J.

V.V.K.

Vrijdag 23 Januari 1917.

Hoe lustig op het ijs de moegen zweven,
en zwieren! Hoe abnormaal voort
te schuiven op twee dunne brede ijzer-
plaatjes, bijna zonder moeite! Hoe
lustig zelfs een te wankelen om dan
weder met meer gemak voort te rij-
den. Hoe veel moeite heeft het met ge-
lost goed te kunnen schuiven! Hoe
dikwijls heeft men niet gezweefd, gewalk-
t, tot dat toch, eindelijk, na het harde val-
houden, of men een val val bet voort-
gestuurd, zonder te weten hoe of wak. --
Een, denk ik me, bij iedere beschouwing,
zijn ijs en schuiven een zinnig beeld des
levens: Hoe glitsburg, hoe gevaarlijk is
de korte levensbaan! Hoe dikwijls stui-
velt, valt men niet? En zijn er, ja, die ten
maats niet hebben op te staan, doch andere
wien den val hardnekkiger maakt, springen
op, vallen minstens nog, maar zijzen we-
der, en, verblijvend allen wederstand,
gaan zij voort! --
Ja, gevaarlijk is ze: doch krachten van men
af dan eindelijk, zo goed mogelijk, zonder
wankelen, is het goede door te varen. En
inschietten wel een vallen, God vergeve het ons,
dan staan we toch weer krachtiger op, en ver-
volgen den weg tot het einde: bij God.

A.
V.V.H.
v

Zaterdag 27 Januari 1917

Herinnering.

Het dinst kleinood zijt ge opwaard,
Oh. hene, die bre baderneet,
Niet is voor mij zo vele waard,
En niet dat ooit uw glans verbleet.

Ja, ver verwijderd ben ik nu
Van 't doekheid plaatsje valgening,
Toch is bij de duiken steeds aan u,
Die zijt alleen mijn brood en ding.

Wie weer nu borchten, zoo volaan,
Van bonte schenpracht onthuld,
Dor 't rijk geschaal de grootsche zon,
Die veld en wê met leven vult.

Wie weer 't belovend gezang,
Dat doornend door de lochte drelt,
Nu eens het harte mypt, zoo bang,
Dan weer van balsemen, zoo mild.

Oh! mocht ik gant u wederzien,
En rusten in uw gras zoogacht,
Een alle konnenissen elien;
Oh! mocht ik!... 't wordt al lang verdracht.

W. J. J. J.

A.
V.V.H.
v

Woensdag 31 Januari 1917.

Woensdag, het een hoogst zelden ge-
beurt, heb ik een half uurje met den
dag kunnen oppikken om wat te lezen.
Wat doet het doch goed, ontdaan van die
berommelingen en dat gijzagd zijn ^{van}
dat leven. Leven, zoo ene echte, Vlaam-
sche, Renswij- gorkhous blad zijt de te
kunnen gheleden, als ene van 't Herman
Broeckhaert de Dendermondse dichter- schilder.
Ook men dat leest, komt er een prikkelend
in den mond van welgedaanheid, bij die
mondelende, schitterende woorden; 't
ontheft de ziel aan het aardse geslommen
en het laat ze zweven in hooge sferen
van reine wilent en warme genegenheid;
't giet geminden balsem in het harte, bijzon-
der in de herten der geenen die niet vrij zijn
hume nederstaal bij den mond uit te
laten klanken, in het hartje van hun
vaderland! Vlaanderen, in ene Vlaamse
skede! Hoe goedsdoud, zoo nog eens het
Vlaamse leven te kunnen weer met een
dunken hoog opgetrokken muren, die
niet overnachten den Franse woelstem-
pen. Toch moet geloven de Vlaamse
hale is ons harte smoren, al spreken
we dan ook over het meikende Franse
gedwongen als we zijn door onrecht =

vaarlijk, dwaze regelen, met ^{stro-}
kende zelf met de eenvoudigste
principen van Gesondtwikkelung.
Maar bijzonder en boeiend door
verwaten, kleingemintje. ... ! Doch men,
dit woord my met over de lippen,
mijn onontwaardigd harte zou te veel
kunnen wien, al ware het dan ook
de zuivere waarheid. Maar die ^{leem-}
halen mogen niet vergeken dat:

De vaaftke taal in de Vlaamse kerk,
ontsteekt en onuitbluschten gloed.
Dat is vaelend, beekend ^{fort} ~~stroomend~~
van ^{heel} at het Franke, rot gebruid.

45 ^{Wong!} Wong!

H.
v. v. R.
v.

Maandag 4 Februarie 1917

Kort Kriek over het Luifer. Van Tondel,
opgevoerd in den Nijland-schouwburg
te Gent op 3 Febr. 17.

Na veel aarzelen, waken en wegeu mocht:
ken we Abbe gaan zien naar Tondel's
Luifer.

Dit stuk werd opgevoerd door een menster
troep "de Eendrachtvereniging".
Voor den aanvang gaf de regisseur een
mieding over de toekomst van de Soosel-
speelkunst. Dit eerste woord dat, om het pu-
blik wel te stemmen, niet puik mocht zijn
bedekende maar heel weinig: met goed voor-
bered, aarzelingen en lange, lange zins-
nen waarin elk oogenblik een "dat" de
oorren scheide. De troep, ja hij, had een
mieding dat voor oogen: alleenlijk den inhoud
van het stuk te doen smaken, en aldus waren
het decor en de geten dat hun velleerwonder-
ste uitdrukking geleid (waarschijnlijk
ook wel uit financieel gebrek.)

En het stuk nam een aanvang. Bij een
eenvoudig, licht reeds gezegd was het decor: lang-
beide konnen snijpele bruine schermen, in
den achtergrond drie witte treden. Eenigen
heb ik er hooren op spreken dat het toch geen
decor, ja zelfs belachelijk was, den hemel, ju's
af te beelden; ja immer die hadden mischien